

Sygn. akt V CSK 245/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa "P." Spółki z o.o. w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi W.
o ustalenie opłaty z tytułu użytkowania wieczystego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...)
z dnia 10 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od strony powodowej na rzecz Prokuraturii Generalnej
Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset)
złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu

najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołał się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów to nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że

ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243). Ponadto, prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Skarżąca wskazała na istnienie zagadnienia prawnego sprowadzającego się do odpowiedzi na pytanie „Czy do ustalenia terminu doręczenia żądania obniżenia opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, o jakim mowa w art. 81 ust. 1 zd. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami stosuje się art. 57 § 5 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 78 ust. 1 zd. 4 w zw. z art. 81 ust. 1 zd. 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami?”, ponadto podniosła, że w związku z tym zagadnieniem prawnym istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, tj. art. 57 § 5 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 81 ust. 1 zd. 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami w zw. z art. 78 ust. 1 zd. 4 w zw. z art. 81 ust. 1 zd. 5 tej ustawy.

Skarżąca nie podjęła jednak próby wykazania, że odnośnie stosowania tych przepisów istnieją poważne wątpliwości, nienależące do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. Nie przedstawiła dostatecznej argumentacji jurydycznej, która uzasadniałaby tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych. Z wywodów skargi nie wynika, aby wskazane jako naruszone przepisy mogły być w różny sposób stosowane, czy też interpretowane oraz, iż w tym zakresie występują rozbieżne poglądy literatury.

Jak zauważył Sąd drugiej instancji, przepisy u.g.n. traktujące o aktualizacji opłaty wyraźnie rozróżniają pismo adresowane do użytkownika wieczystego obejmujące wypowiedzenie dotychczasowej wysokości opłaty (art. 78 ust. 1 u.g.n.) oraz pismo użytkownika wieczystego adresowane do właściwego organu obejmujące żądanie dokonania aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej (art. 81 ust. 1 u.g.n. w zw. z art. 61 § 1 k.c.).

Postępowanie o aktualizację rocznej opłaty z tytułu użytkowania wieczystego, które uregulowane jest w art. 78 - 81 u.g.n., chociaż przebiega w dwóch fazach, z których pierwsza prowadzona jest przed samorządowym kolegium odwoławczym, zaś druga, jeśli do niej dojdzie, toczy się przed sądem powszechnym, w drodze procesu cywilnego, w każdym jego stadium dotyczy sprawy cywilnej. Okoliczność, że w postępowaniu przed samorządowym kolegium odwoławczym, z mocy art. 79 ust. 7 u.g.n., mają odpowiednie zastosowanie wskazane przepisy k.p.a., nie oznacza, że sprawa ta w jakimkolwiek jej stadium uzyskuje charakter sprawy administracyjnej, co nie jest bez znaczenia dla wykładni mających zastosowanie w sprawie przepisów (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 sierpnia 2015 r., M. Prawniczy 2015, nr 18, s. 955).

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).